

Monodram Agnieszki Przepiórskiej. „Simona K. wołająca na puszczy”.

Audiowstęp

Reżyseria: Anna Gryszkówna

Tekst: Piotr Rowicki

Kostiumy: Anna Maria Kaczmarska

Spektakl powstał w oparciu o książkę pod tytułem „Simona. Opowieść o niezwykłym życiu Simony Kossak” autorstwa Anny Kamińskiej. Książka wydana przez Wydawnictwo Literackie w Krakowie.

Audiodeskrypcja: Agnieszka Judycka.

Konsultacja: Regina Mynarska, Dawid Górny, firma Accens, wymawia się Aksens.

Zasada inscenizacyjna:

Spektakl przedstawia historię Simony Kossak w sposób minimalistyczny. Aktorka przez większość spektaklu stoi naprzeciwko widowni i opowiada. Głównym bohaterem jest tu sam tekst. Atmosferę budują zmiany światła i muzyka. Aktorka działa na wyobraźnię widza jedynie za pomocą prostych środków aktorskich. Są to gest, ruch sceniczny, mimika twarzy i zmiany wysokości głosu oraz kilka rekwizytów, które są od początku na scenie. Podczas spektaklu aktorka często pokazuje gestem to, o czym w danym momencie opowiada. Nie używa wtedy żadnego rekwizytu, a jedynie imituje charakterystyczną czynność. Na przykład mówiąc o strzelaniu, wyciąga w stronę widowni dłoń z wyprostowanym palcem wskazującym i środkowym. W ten sposób naśladuje lufę pistoletu. Mówiąc o dzwonku, podnosi wysoko prawy nadgarstek i energicznie nim potrząsa, jakby dzwoniła dzwonkiem. Kiedy mówi o picciu alkoholu trzyma dłoń, jakby miała w ręce butelkę i kolejno pokazuje odkręcanie, nalewanie, wypijanie. Zmienia postawę ciała i głos w zależności od postaci, o jakiej opowiada. Na przykład zawsze, kiedy cytuje matkę – arystokratkę, odwraca głowę w lewo, unosi podbródek i wachluje twarz prawą dłonią skierowaną palcami do twarzy. Używa wtedy wyższego i nieco manierycznego głosu. Kiedy cytuje ojca – malarza,

unoszą ramiona na wysokość barków i machają dłońmi w górę i na boki. Gesty te naśladują dwie czynności: malowanie na sztaludze i dyrygowanie. Odgrywając postać ojca, aktorka używa niskiego głosu. Kiedy cytuje siostrę – Glorię, ściąga lewy kącik dolnej wargi karykaturalnie w dół, aż wykrzywia jej się twarz. Używa wtedy skrzekliwego głosu. Kiedy aktorka odgrywa dialog między dwiema osobami, odwraca głowę raz w jedną, raz w drugą stronę, pokazując, że zmienia postaci.

W trakcie spektaklu pojawiają się dwa charakterystyczne gesty, których nie będzie czasu opisać w trakcie spektaklu. To gest wiktorii i postawa szermierza. W geście wiktorii podnosi się dłoń z wyprostowanymi pionowo palcami wskazującym i środkowym w kształt litery „v”. Pozostałe palce są zwinięte w środku dłoni. Gest ten jest symbolem zwycięstwa lub wolności. W Polsce kojarzy się najbardziej z gestem używanym przez związek zawodowy „Solidarność”. W postawie szermierza aktorka unosi lewe ramię i układa je w kształt łuku, czyli zgina łokieć, a dłoń kieruje wnętrzem w stronę głowy. Prawe przedramię unosi poziomo na wysokość łokcia, a dłoń zaciska tak, jakby trzymała rękojeść szpady.

Opis scenografii:

Scena ma osiem na dziesięć metrów. Ściany i drewniana podłoga są w kolorze czarnym. Na scenie jest dużo pustej przestrzeni. Scenografię stanowi tylko kilka niewielkich elementów. Na środku, nieco bardziej po prawej, stoi pieńek. O lewy bok pieńka oparty jest granatowy materiałowy plecak z lamówką z jasnej skóry. Ma klapę i dwie kieszenie z przodu, zapinane na paski. Zza pieńka wyłaniają się cholewki wysokich ciemnozielonych kaloszy. Blisko prawej strony pieńka leżą na scenie trzy krótkie patyki. Po lewej i po prawej stronie sceny pod ścianami po dwie doniczki z roślinami domowymi typu monstera. Liście monstery są duże i owalne. Dochodzą do trzydziestu centymetrów długości. Mają kolor ciemnozielony lub biało-zielony oraz charakterystyczne wycięcia w środku i na brzegach liści.

Opis postaci:

Simona jest szczupłą blondynką. Ma około czterdziestu lat i stu siedemdziesięciu centymetrów wzrostu. Jest bez makijażu. Regularne rysy twarzy, porcelanowa cera, szaro-niebieskie oczy. Proste, jasne włosy splecione w luźny warkocz sięgający łopatek. Warkocz jest przerzucony do przodu na prawe ramię i związany czarną gumką. Simona ma na sobie luźny, męski ubiór w kolorach lasu, czyli różnych odcieniach zieleni i brązu. Pojawia się też odcień powstający z ich połączenia, czyli

tak zwana zgniła lub brudna zieleń. Simona nosi prostą bluzkę z grubej bawełny z długimi rękawami w kolorze zgniłej zieleni. Na niej - rozpiętą ciemnobrązową koszulę z krótkim rękawem i kieszeniami na klatce piersiowej. Długie, proste materiałowe spodnie w kolorze zgniłej zieleni z nieco za długimi, delikatnie podwiniętymi nogawkami. Na stopach jasnobrązowe skarpetki i granatowe tenisówki na jasnej podeszwie z szeroką białą gumką na środku stopy. To tak zwane „czeszki”. W trakcie spektaklu zmienia je na wysokie, ciemnozielone kalosze. Zakłada też szeroką męską kurtkę do uda z kieszeniami z przodu. Kurtka jest w kolorze ciemnej zgniłej zieleni.